

[Kjeld Olesen.]

militære efterretningsvæsen, som i overensstemmelse med forsvarsministeren har ment, at sagen er alvorlig.

Dermed er ansvaret altså givet videre til forsvarsministeren, men her stopper det ikke, for i Ekstra Bladet den 15. november kan læses følgende udtalelse af forsvarsministeren:

„Jeg har jo ikke samme sagkundskab på dette område som de folk, der har ansvaret for landets forsvarsmæssige sikkerhed, hvilket først og fremmest vil sige forsvarschefen.“

Jeg beder om, at man lægger mærke til ordene „de folk, der har ansvaret for...“. Jo, bolden er spillet videre. I det hele taget har der været gjort så meget og sagt så meget både af folk, der siger, de har ansvaret, og af folk, der ikke føler, de har det, at det sikkert vil være en god idé at gøre status på følgende måde: hvis befolkningen ikke før har vidst noget om de famøse bynavne, så er der i dag ingen, der efter den fremgangsmåde, man fandt det rigtigt at anvende, er i tvivl om, at der disse steder foregår noget meget, meget hemmeligt. Og så vil jeg bede især de to implicerede ministre om at stille sig selv det spørgsmål, om deres handlinger har været til gavn eller til skade for forsvaret. Svaret skulle ikke være så svært at give.

Men så er det, vi hører, at man ved beslaglæggelserne blot har benyttet straffelovens § 110a, og at det i den sidste ende må være domstolene, der skal afgøre, om der er handlet rigtigt eller forkert. Vedrørende § 110a skal jeg ikke blande mig i den diskussion, som just foregår mellem juridiske professorer om den rette fortolkning. Jeg kan kun konstatere, at der i denne paragraf bl. a. står:

„Med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 3 år straffes den, som forsætligt eller uagtsomt uden behørig tilladelse

1) beskriver, fotograferer eller på anden måde afbilder danske ikke almentilgængelige militære forsvarsanlæg, depot, enheder, våben, materiel el. lign., eller som mangfoldiggør eller offentliggør sådanne beskrivelser eller afbildninger...“

Det mest eklatante eksempel på en be-

skrivelse af militære hemmeligheder i den senere tid er både set i Politikens og B. T.s nøje beskrivelse af kælderen i Kejsergade, hvor jeg forstår at forsvarsministeren selv havde inviteret de pågældende journalister ned. Mener ministeren da ikke, at dette falder under § 110a? Er det også her sådan, at ministeren, da han jo selv tidligere har udtalt, at han ikke har den fornødne sagkundskab, har ladet en sådan beskrivelse finde sted efter samråd med eksperter?

Med hensyn til domstolenes senere afgørelse skal der ikke være tvivl om deres vilje til uvildighed. Men hvorfra skal domstolene vide, hvad der er til skade for landet? En dommer er ikke en militær ekspert; han må i stor udstrækning søge støtte i anklageskriftet. Anklagemyndighedens øverste ansvarlige, justitsministeren, siger selv, at han ikke har forstand på militære hemmeligheder, men henviser til forsvarsministeren som den ansvarlige, og denne siger så: jeg må henviser til forsvarschefen; der har ansvaret for landets forsvarsmæssige sikkerhed. Dette fortæller, at der i høj grad er tale om vurdering. Nok skal forsvarets efterretningstjeneste foretage en vurdering; men ikke den endelige. Nok skal forsvarschefen foretage en vurdering, men ikke den endelige. Den endelige vurdering drejer sig ikke blot om tekniske detaljer, men også om overvejelser vedrørende konsekvenserne af de forskellige muligheder, og i sidste ende er det en vurdering af, hvilket skridt der vil være til større eller mindre skade for de sikkerhedsmæssige interesser, man ønsker at beskytte. Denne vurdering er ministerens, og ansvaret har ministeren.

Jeg vil konkludere på følgende måde: Danmark kan ikke på nogen måde betegnes som politistat eller beskyldes for at bruge politistatsmetoder. Vi skal samtidig være vågne over for mangler i vort retssystem, og socialdemokratiet har gennem sit udvalg taget initiativ til at udarbejde oplæg til en reform. Tiden er inde til en positiv indsats for at skabe det bedst mulige klima mellem myndigheder og borgere, og her må begge parter medvirke. Vi må tage afstand fra tyveri af sprængstof og offentliggørelse af militære hemmeligheder. Men regeringen har i de aktuelle sager handlet forhastet og bragt unødigt dramatik ind i sagerne, hvor almindelig sund fornuft ville være på sin